

[Paul Westergaard.]

til overvejelse, om han og andre fremskridtsfolk nu også siger det, de mener, eller mener det, de siger. Men når hr. Gede i sit første indlæg sagde: hvert fjerde minut har man altså ladet den produktive del af befolkningen få endnu en offentligt ansat at slæbe føden hjem til, så ligger i den udtalelse ikke blot en skelnen mellem offentligt ansatte og de produktive, som er usaglig, men også en ringeagtsytring i den retning, at de offentligt ansatte ikke selv slæber føden hjem. Det sagde hr. Gede altså, men han mener det ikke. Det forstår jeg nu, og så er jeg tilfreds med det, for så er der jo banet vej for, at vi kan snakke mere fornuftigt om ting, vi er enige om.

Så er der to spørgsmål, jeg gerne vil berøre her i anden runde. Det ene er Grønlandsproblemerne. Jeg havde lejlighed til her i sensommeren sammen med andre medlemmer af dette ting at besøge Grønlands vestkyst. Vi blev særdeles vel modtaget overalt, hvor vi kom frem, men det var ikke desto mindre tydeligt, at der er et skred i det dansk-grønlandske forhold i en retning, som det gjorde ondt på mig at registrere. Jeg skal ikke gå i detaljer, men jeg føler mig overbevist om nødvendigheden af, at de voksende grønlandske ønsker om større selvbestemmelse i grønlandske anliggender bliver imødekommet, og at den centrale indflydelse deroppe fra Grønlandsministeriet og dets institutioner på Grønland tilsvarende bliver begrænset.

Jeg synes også, det var rigtigt, at hr. Rosing trak dette lakseproblem frem. for på grund af denne danske aftale blev laksefiskeriet jo stoppet for næsen af de grønlandske fiskere, især i de nordlige områder, hvortil laksen endnu ikke var nået op, da den samlede kvota var blevet indfisket. Der var mange hundrede grønlandske småfiskere, der blev snydt for en oplagt fortjeneste, da denne 1.100-1.200 t kvota for grønlænderne var opbrugt af de sydligt boende fiskere, og så måtte de grønlandske kommuner i vid udstrækning skride til og udbetale socialhjælp. Grønlænderne selv fik ingen erstatning. Det gjorde de heller ikke sidste år på grund af lakseaftalen, og disse mange hundrede fiskere kan faktisk ikke forstå, at en 5-6 bornholmske kutterejere skal have lov til at fiske 800 t laks deroppe og så endda

have erstatning, fordi de ikke må fiske mere. Her er tale om en klar forskelsbehandling, og jeg er egentlig forundret over, at de tog det så pænt som de gjorde; men det er jo venlige folk. Nu har Grønlandsministeren jo erklæret sig villig til at overveje en eller anden ordning, jeg forstod en kompensationsordning, for i år, men jeg mener bestemt, at der er grund til at tage hele dette problem op til en mere dybtgående, ny overvejelse, ikke mindst af hensyn til det dansk-grønlandske forhold.

En anden ting, der slog mig deroppe, var den åbenbare sjakring med Grønlands jord i de større byer og specielt i Godthåb, som helt åbenlyst finder sted, til trods for at staten ejer jorden. Det ville have tjent det grønlandske samfund bedre, om man havde valgt at opkræve en lejeafgift for den grønlandske jord i stedet for nu at belemre det grønlandske samfund med en indkomstskat, som i længden kun kan skade og blive til ærgrelse for det grønlandske folk.

Det andet spørgsmål, jeg må kommentere lidt, er de politiske ønsker, der blev fremsat af hr. Erhard Jakobsen og af hr. Jens Møller og af flere andre om at slippe af med beskatningen af det, man kalder produktionsjord. Særlig hr. Jens Møller, men naturligvis ikke hr. Erhard Jakobsen, lagde samtidig vægt på, at vi debatterer på en saglig måde. Og så er jeg nødt til at advare en lille smule imod dette nye begreb produktionsjord. Det er nemlig simpelt hen et nyt politisk vrøvleord, som ikke sagligt kan finde plads i en samfundsøkonomisk eller socialøkonomisk debat. Jord kan ikke produceres, men jord er en forudsætning for al produktion, både i by og på land, og der er intet sagligt grundlag for at skelne mellem den jord, som indgår i produktionen til opfyldelse af befolkningens behov for fødevarer, og så den jord, som indgår i produktionen til opfyldelse af befolkningens behov for boliger eller andre ting.

Det nye vrøvleord, produktionsjord, er selvfølgelig opfundet af nogle særinteressegrupper, der har øjnet en chance for at opnå en ny særfordel ved at slippe for de byrder, som ellers meget fornuftigt hviler på al jord i Danmark, og den slags skal man naturligvis vogte sig for at falde for. Det, der er jordproblemetets kerne, er, hvordan et folk skal finde ud af at dele den konstante mængde